

רים*ספרים*ספרים*ספרים

דרכה של מרגריטה אל ארץ גזירה

מאת מרדכי אבישי

"בארץ גזירה" מאת רות אלמוג, הוצאת עם עובד, ספריה לעם, 190 עמ'

בזמנה שעברה הנושית לנו נזת ארמון את כובץ סיפוריה הראשית "הברי הלילה של מרגריטה" ואי לי קתה מונה לפזירו ספרה הר הדש: הרימאן, "בארץ גזירה" הוד יום רבים מהמבטלים מספר אל ספר, מן הרמאן אל הסיפורים. ה" משהיה דהם אינו מהמבנה המוכן, רק בשמחה של הסיפורת המופיע גם בקובץ הסיפורים (הוא אף קרוי על שם זה) גם כהמאן (מרגריטה מה חינמארה).

הזיקה בין סיפורי "הסוד הלילה של מרגריטה", "בארץ גזירה" נולדה תכופה והיא מוצאת ביטוי בסיפורים שונים: גסיון השיבה אל הקופת ה" ילדות במסגרת תיפשי המהות הפני מית המסורות המבקשות התגלות, דמית מאיבת כחת, הרמכים המבטלות של עבר יתווה, המשקפים בערובי ביה של חוויות, רגשות ומחשבות, סיפורי גסיסה וקיסת לחייה לסורי גיו של דמיונות עינים גילויי-אניתי עולם...

נוצרותם של דברים

ללא ספק, יימצאו קוראים ומבקרים אשר ידבילו ל"בארץ גזירה" הנוחת כוללת של "ספר מירון" כי רושם כזה מהקבל אינו כן לפילוסופיה ויקום אחר הנושית והחוליה של הגיבור דה. במיוחד אצל מי שאינו מורגל ב" ספרות מודרנית על זיונית-אפשר להוסיף ולהגדיר כספר קודר, המשי דה אחירה של דכאון ואין-נובא ב" העדר העניון או פתרון של חרת, שאליה הוא טביא את הניכונה אולם לא היה באלה נדי לאפיון אח חייכ" גו — פשוט, במקרה זה, "הלאכה" האימון אינה קלה.

הסודות אינם בנושא, כי אם בדרך סיפורת, דגושא עצמו, עד כמה שהוא מהגדר נבלל, יש בו אפילו יסודות שיגורתיים קטנים המבטלים על הגלה הפשטי של צעירה, צבעיבה על ידי הדגמה; הצועה וכואב את הסרידה היא יוצאת למסע אל בפר גורמניה כו בוליה — ספק כדי לפיח ילבריה מאשר היה. כפק כדי לתגבר על הדו תה לאחר הוצעה שעבר עליה, אך בשום מקום אין היא מיצאת מניחה ומרפא לפשעה העיסית-החוליה — גם וידויה בעקבות מן לבק כהם משורר הסיגרה, "השפכות" מכאוב האה" בים: "הרי אני כשהחלתי גיבורה של סיפורי, שאיוצני אינם מבטלים לי זקתה: הלא שבחמוי ושוכ אין לכך השיבתי, אם היה אני או מתה, וכך באוישיתן, נזרת עלי שנאה ו" מרירות גיסיתל למרוד בך, אריאל, אבל המרד לא עלה יפה... נסיד אתה, ואני — כ"רובלי זאחה בעל-מלכות והשניה יתפה-אננות", ועוד. "ארי

ריאל, אין אני והגה אלא בך וגי אשרנו כל הימים, וכשאני נוכח את אשרנו מציפוי כאב צד מות. אינו מבינה מדוע אני חולה בך את השם זה ואת העצב, את החיים דאח עד מות. אינו מבינה מדוע. עשיתך תנאי לקיומך והחליתת תאחה של כל געגועי נוסיתי להימלט מסניך, אודי אל, אך לא עלתה לי ארובה האמנם אפשרית היא השיבה? כלום אפשר לי עוד לנסה במחוזות אפלים אלה שאני צרויה בהם עתה? תאם אפשר להיעקר מחוץ חווית הוצפלה והשם מן שנומכים בחוזה וכרונת העבר, ולהפוך אל זמן אחר, אל הוויה אחרת, של פנים והנ? איבדת אני בלי עורך, אריאל, מר ממות הוא דין שתיתקף היציקר, מהלחי אנושה, אריאל, ואין לי גאולה אלא אהה אנא, אריאל..."

מציאות הזינית

למעשה, נעים הדברים שבסיפור בין הסברים פשוטים כגון אלה על מבנה של הגיבור לבין הלבוש ה" סוביאליסטי הניתן לחזיונותי הכא" כוח: ויש עשה יוצרים קטין הליכה על הכל דק בין עלילות הדעה וכתיב דות הראיה לבין הנסיגה אל האפל והאימתני שבנפש האדם, הנקראת ב" משבריה. רשעים רבות מיטשטש ה" גבול בין המציאות החיצונית והזונית וחלומות הוועה, הסיפורים את ה"י ברה, בין הריאלי — הטובק והפ" נטשטי בעל המרות השכורות-המבוי לבלות — עד שההגיונות כמסקנות לכדי מציאות חונית. דומה שגם מי אחורי אלמנטים רגילים של גוף וכדי אות חבו כהן סוד, שיש בהם מיכוד המכחורין.

אגדה-ביצועים פולשת לחחומים עונים ולפינת שוניה של אהרן ע"ו למ פנימי, המוצג לרוב במרוחב ב" ספר, נוהגת את אהתניה באנשים, מסתלטה על המסופר.

אם תדעה כל הספר נקרא כאגדה, שהקדום והרדק נפגשים בה, שממנת האלכסיה של הנפש מהערבבים כה צבעים וצלילים — ילדי דמיון פרוץ, המתקרב אל המקדרי והמתי רחוק מניי. גם הגימולוגיה גיטלת חלק במשהקן המופשי או הכסני של הנויות, המתכנסות סנימה והפורצות החוצה, אל העולם, באורח בלתי צפוי. הברזן היווני זיון לחינם שב" טירתו מחריטנים דברים מיונים, עם נוהל שטרן, המשורר הגמרי העיוור, הציפורים הענקית הכאחה בשלילות הצורה צלטים, כדי לקיים איטוריים, אנשים בהגון שהמתועט בעיניהם וקלשונים וכידונים בידיהם — אלה הם רק מעט מן היצורים המסורתיים המאכלסים את עולמו של הסיפור.

הדרך אל הסוף

הפיון הכריחה מן האהבה הנכונה וההיצמדות אליה הם מוקד סיפורי, שטיבנו בונה רות אלמוג את גללי כחה של מרגריטה ריזנבאים אל קצרה, בדרך לכפר בגרי מניה, שבו עמד בית אנית, היא במיורת באיטליה, ש"י הה בבית היפא כהרי שייך, ביוציק ומליגאנו, מבי קרח בכמה ערים גרמניות, טרננקטורט, היידלברג: יואה נופים, פוגשה אנשים, שבי כפה מהם טכוע הורם של חלוציה.

ימי שהותה בכפר הנורמני, שבו עבר עליה ארבע השנים הראשונות לחייה, כחוראליה רק בהלקח האחרון של הספר, האנשים אפסי הצללים, שי היא פוגשת כאן, קשורים ב" מידה זו אל אהיה בעברה של משפחה היהודית — נעשני הוא, שמתעוררת גם עאלת אחריותם של הגרמנים למח שחרתש בשיאה, אם כי ה" גיבורת אינה מעוררת עאלה זו במיוחד (אני לא אומר שצריך לשכחה, אבל עיבדת היא שהגרמנים רוצים לחיות גלי לזכור", אמר לוקה די ספר לאורות הבלתי-קיוואת ב" ישראל, יש לזה פתרון אחר. הדור הזה שעבר את הנוציות והיה שנתק להן צריך לחות, התקוה של הארץ הזאת היא בבית הצעירים, אבל קודם שלחקה או תהיה משמעות כלשהי צריך שתדור שלנו יע" בר מן העולם. הם אינם מולחים לנו הם ייכלו לת יות את חייכם שלהם רק כי שנמות, לכי מבאן, אני רוצה להיות את שאיית חיי ב" שקט".

כאמור, תחנות מסעה של מרגריטה ריזנבאים מן תחנות בדרך אל הסוף, שלקראת היא פוסעת כמעט בעינים סקירות, כאים שנדון מראש לאבדון. הוא מתבקש מן המתחנתות הגפשות, שאנו עדים לה בכל דפי הספר. מרגריטה כמו י" דעת, שהשיבה אל תפית ב" גרמניה, אשר שיכש אה אבות אבותיה במשך ארבע מאות שנה, גועדה לכך — ואין זו העוב מה צורה ילבש הקץ: אם יסיתוה תתושבים העוונים של הכפר, אם היא השלח י" בגבשה או פשוט תבלה מן העולם, היא היולכת מרוצון אל ארץ גזירה.

אין ספרה של רות אלמוג מצטיין בגיבוש עייתר, אך ה" המר והספורתי עצמו מואה מ" כוג כזה, שרועה הוא צורות מגבשות, פורץ מסגרות, אינו מקבל על עצמו ששמעת. כזה גם מוח בכמה נמנה מקרים.